

Výstřižková služba
při Pražské informační službě
Praha 1, Letenská 2
Telefon 631-74

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Lidová demokracie, Brno

4 X 1960

Úspěšný rozběh DPB

[řrý): Po prázdninách první na Ostravsku se přihlásilo s dvěma premiérami Divadlo Petra Bezruče — scéna mladého diváka. Obě hry, s nimiž divadlo vchází do nové sezóny, zpevňují jeho dramaturgickou linii. První premiérou bylo lyrické pásmo bulharského dramatika a satirika V. Petrova, které v úpravě S. Machonina a s písňovými texty P. Kopyt bylo vsazeno v naše prostředí, jako „Petřínská romance“. Vtipný sled takřka anekdotických scének a výseků ze života mladé generace a jejich citových vztahů, režíroval Sáša Lichý. Nepodařil se mu zcela plynulý tok nesentimentálního lyrismu, rovněž některé postavy nepozvedal nad schéma, třebaže vcelku můžeme být s inscenací spokojeni — zejména až v ní opadne jistá poprázdninová rozptýlenost, nabude potřebné lehkosti. Druhou premiérou DPB byla komedie německého autora Kurta Corintha „Trojané“. Hra velmi výrazným způsobem svého diváka zasvěcuje do toho, v čem je podstata oživujícího fašismu. V šovinismu, v řinčivém vojáctví, znevažujícím rasismu — Evžen Němec, který hru režíroval snad malíčko mohl utlumit hlučnost studentských scén, herecky svěže zvládnutých, více si propracovat představitele „starého“ světa, aby dosáhl inscenační rovnováhy a výraznějšího ideového účinku. Z postav dobře zahranych jmenujme Jiřinu Třebjckou v studentce Markétě, M. Koutného v Jendovi Hellmanovi a V. Kotvu ve švejkovském Erickovi. Zákeřného studijního radu Päckera hrál Karel Dittler — měl by své postavě přidat trochu více řízného vojáctví a surové bezohlednosti. Obě vstupní premiéry do nové sezóny byly jen dobrým předznamenáním další cesty Divadla Petra Bezruče v Ostravě.

VÝSTŘIŽKOVÁ SLUŽBA
PŘI PRAŽSKÉ INFORMAČNÍ SLUŽBĚ
Praha 1, Letenská 2
Telefon 631-74

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Divadelní noviny, Praha

12. října 1960

Proti „šlágrům“

Petřínská romance (Petrov-Machonin) a Trojané (Corinth) jsou útvary rozdílných uměleckých hodnot. Petřínská romance by měla být — celou svou atmosférou — mladému divákovi bližší. Není tomu tak. Protože jen zřeři nejosobnější touhy, přání a sny — a nic víc. Podobně účinkuje šlágr v oblasti hudby. Dramatické pokusy jako Petřínská romance zobrazují život škodlivě jednostranně. Nejsem mravokárce ani škarohlíd, ale věřím, že celistvost na jevišti, plný záběr životních podmínek člověka musí být základnou dramatického díla, zůdšit chce-li zasahovat dorůstající mládež i ostatní mladé lidi. Takové divadlo je sice povede po méně libových cestách, ale zato k přímému prožitku, který jen nerozněcuje a nedráždí, nýbrž nutí k divácké aktivitě. V divácké soutěži to vyhrávají Trojané. Samozřejmě. Dramatickým spádem vás zachytí tak, že se neubráníte aplausu během představení.

Kolektivu Divadla Petra Bezruče může Ostrava poděkovat za vytvoření pětiažti-veho divadelního střediska, získávajícího dělnickou a studentskou mládež města. Za sympatie neděkuje divadlo jen svému nadšenému hereckému mláďi, ale i svému mravnímu profllu. Mladí herci se neuzavírají jen do svých uměleckých studií. Zvou diváky na besedu a vystupují na nich srdečně, s otevřeným hledím. Před volbami jsem je potkával na městských pódích v plně agitační práci. Když je pak vidíte ve hře jako jsou Trojané, získáte zážitek, v němž není obsažen jen bezprostřední umělecký vjem, ale i radostné uspokojení z občanské a mravní soundatežitosti hlediště a jeviště.

ZDENĚK KRČMÁŘ, Ostrava

Výstřižková služba
při Pražské informační službě
Praha 1, Letenská 2
Telefon 631-74

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

OSTRAVSKÝ
KULTURNÍ ZPRAVODAJ

1 -- 1960

ze dne

Trojané v DPB

Už před prázdninami zněla hledištěm Divadla Petra Bezruče studentská písnička ze hry Kurta Corintha „Trojané“. — Trojané, to jsme my, rameno k rameni . . . , ale oficiálně se tato hra, bouřlivá výzva proti rasismu, touha za spravedlivý a čestný život, dostala na jeviště jako premiéra DPB dne 27. srpna 1960. Román „Trojané“, který německý knihkupec Curt Corinth napsal v roce 1929, je dnes stále aktuální. Jak je to dávnó, kdy byl zhanoben Marxův hrob v Londýně, jak je to dávnó, kdy na synagogách se objevovaly hákové kříže, jak je to dávnó, kdy „nadlidé“ bílé pleti „učí“ čer-

né, že jsou dobří jen k urážkám a k vykořisťování? A jak dlouho ještě bude trvat, než se nad problémy ztvárněnými v této hře budeme v rozpacích usmívat jako nad něčím nesku-tečně dávným?

Běžte držet klukovské partě palce, běžte spoluprotestovat proti rasové nenávisti, běžte svým potleskem zatleskat myšlenkám spravedlnosti a cti, mláďi.

Tuto hru nastudoval režisér Evžen Němec na scéně Luboše Hruzy. V hlavních rolích vystupují Milan Koutný, Rostislav Volf, Jan Kafka, Václav Kotva, Jiří Jurka, Miloš Jahoda, Jiřina Třebická a Karel Dittler.

LJ

OSTRAVA

Práce

- 1. IX. 1960

ze dne .....

PRVNÍ PREMIÉRY V NOVĚ SEZÓNĚ

4

Dva životy mladých lidí

Hned první dny nové divadelní sezóny přinesly tři premiéry. Se dvěma si pospíšilo Divadlo Petra Bezruče a třetí (L. Hansberryová: Jako hrozen v parném slunci) uvedl polský soubor Těšínské divadla.

DPB dlouho neviděl. Konec, který je skutečně dramatickým vyvrcholením a který nechává v divákovi pině doznít hluboký dojem z předchozích scén.

V několika inscenacích divadla se však už chronicky objevují nedostatky v hereckém projevu, zpodobňujícím zástupce „starší generace“. Tak v Petřínské romanci to byl Ant. Tázlar ve starém pánovi, v Trojanech pak zvláště profesorský sbor s výjimkou ostře kresleného Pákeru v podání K. Dittlera. Ploché rutinérství anebo na druhé straně amaterismus v projevu oslabují celkový dojem ze zaníceného výkonu ostatních.

I když Divadlo Petra Bezruče nevedlo tentokrát novinky, přece jen inscenace her ukázaly mnoho nového. A politický přínos obou her je právě v tom, že jsou uváděny vedle sebe a samy nutí diváky ke srovnání života našich mladých lidí, života někdy až příliš bezstarostného, s životem mladých lidí, kteří musejí bojovat o uznání základů lidské důstojnosti. A není třeba zvláště připomínat, oč radostnější je zabývat se problémy milostných vztahů než problémy rasismu.

TROJANĚ C. CORINTHA —

nejsou u nás neznámí a není tomu tak dávno, co jsme se s nimi setkávali ve filmovém ztvárnění. Nyní znovu dokazují, že jsou bohužel platnou složkou repertoáru. Bohužel proto, že nám připomínají skutečnost: v západním Německu žijí lidé, kteří nemohou zapomenout na svou nacistickou minulost a mnozí na ni zapomenout nechťejí. Ať už je to člen bonnské vlády, nacistický lékař — vrah, nyní na vedoučím místě fakultní nemocnice, nebo ve hře zpodobněný studijní rada Páker. Proti nim a proti těm, kteří se jim nedovedou postavit, bojuje Corinth v nové aktualizované verzi své hry.

Němcova režie staví na „Trojanech“ — partě septimánů, kteří se zastanou svého židovského spolužáka Jakuba Lewina. A režie dovede diváky strhnout k živé účasti. Potlesk při otevření scéně se ozýval tentokrát ne na znamení vrcholných výkonů (i když práci herců tím nelze snižovat), ale z čisté radosti nad vítězstvím dobré myšlenky. S celkovým stylem hry, však neharmonuje spojovací hudba [Lisztova Preludia], dostávající hru v některých okamžicích (scény Jakubovy matky a zvláště její úvod) do nepřislušné příliš patetické polohy. Režisér E. Němec však tentokrát „dovedl udělat“ konec představení, jaký jsme už na jevišti

Divadelní noviny, Praha

26-1-1960

Curt Corrinth: Trojané

Div. Petra Běseňce

Potomci

Scéna z prvního jednání Corinthovy hry »Trojané« v Divadle Petra Bezruče v Ostravě

Abilau Rusinskij..

V rychlém sledu po první premiéře uvedlo DPB hru německého spisovatele Kurta Corintha »Trojané«. Demokraticky smýšlející autor hru napsal ve vážných obavách o osud německé mládeže i celého německého života uprostřed dvacátých let, po první světové válce. A je až s podivem, jak se historie opakuje. Této hře totiž netřeba velkých retuší, aby se znovu stala aktuální a stejně varovnou a výstražnou jako před třiceti lety. Corinth vykreslil partu studentů, ujmajících se svého spolužáka, když je pro židovský původ pronásledován. Hra pak předvádí ožiování říšského militarismu, velkhubého vlastnění šovinistického nacionalismu a zákeřnost rasismu. Stačilo málo, aby z ní vzniklo účinné drama, promlouvající o obdobných problémech dnešního západního Německa.

Corinthova hra je bojovnou, dobrou, umělecky výrazně napsanou jevištní prací, která musí chytit diváka. A také chytila! Režisér Evžen Němec snad mohl poněkud přitlumit hlučně rozehrávané studentské výstupy a více propracovat charakteristiky představitelů světa dospělých, kteří působili místy dosti strojeně, schematicky. Ovšem podíleli se na tom stejnou měrou režisér s představiteli jednotlivých postav, kteří neobdařili své kantory a rodiče s dostatek výrazným hereckým ztvárněním. Herecky se velmi pěkně uvedla Jiřina Třebická ve studentce Markétě, stejně jako M. Koutný v Jendovi a V. Kotva ve švejkovském Frickovi. Karlu Dittlerovi v zákeřném studijním radovi Pakerovi přáli bychom ještě víc odporlivé strohosti a říznosti.

Představení »Trojanů« plně zapadá do dramaturgické linie, kterou má DPB sledovat a kterou zřejmě — po četném a potřebném experimentování — sledovat chce, třebaže se nevzdává svého práva na občasnou výjimku. Při pevném a důsledném

příklonu k repertoáru zaměřenému především k mladistvému divákovi je možno při svědomité režijní a herecké práci dosahovat vynikajících jevištních úspěchů, generačně zajisté neomezených. Živý ohlas na »Petřínskou romanci« stejně jako citlivé reagování na Corinthovu hru celého hlediště může být divadlu radostnou pohádkou do práce nové sezóny.